

σικήν ταύτην ἐστὴν ἐκλεκτὰς μονοδίαις μετὰ γλυκύτητα καὶ χάριν. Ἡ «Λαϊκὴ Χορωδία Νέας Ὑόρκης» εἰσέρχεται εἰς τὸ ἕκτον ἔτος τῆς ὑπάρξεώς της καὶ ὑποστηρίζεται μεγάλως ἀπὸ τοὺς φιλομούσους Ἀμερικανούς καὶ Ἕλληνας. Ὁ κ. Καμηλιέρης μετὰ τῆς μεγάλης χορωδίας του ἐσημείωσε μὴ ἀληθινὴν δύνανται εἰς τὰ χρονικὰ τῆς καλλιτεχνικῆς κινήσεως τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς.

★

Τὸ Ἑλληνικὸ Μπαλλέτο ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ ζεύγους Κανέλλου ἔδωσε νέας παρεκτασεις. Τὸ πρόγραμμά του ἐπλουτίσθη με νέας μουσικὰς συνθέσεις, με πρωτότυπους φωτισμούς, νεωτεριστικὰ σκηνοθεσίαις καὶ νεωτέραις χορογραφίαις με χορούς διευθετημένους καὶ κηλοδουλεμένους με τὴν σύγχρονον χοροδραματικὴν τέχνην ἐπάνω εἰς ἑλληνικὰς ἱστορικὰς σκηνὰς με Δηματικὰ ἄσματα καὶ Νεοελληνικὰς συνθέσεις Σχμάρα, Κηλομοίρη, Λαυράγκα, Λημπελέτ, ὡς καὶ διαφόρων περιφρήμων Εὐρωπαϊκῶν μουσικοσυνθετῶν.

Τὰ κυριώτερα χορευτικὰ ἔργα τοῦ Ἑλλ. Μπαλλέτου εἶναι τὰ ἑξῆς: Ὁ χορὸς τοῦ Σατύρου τῆς Ἀρχαίας μετὰ μουσικὴν Μπετόβεν, μία πρωτότυπος Βυζαντινὴ χοροπαντομίμα «Ἡ νύμφη τοῦ Αὐτοκράτορος» με Θρακικὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ Βυζαντινὰς μελωδίας, «Τὸ πελώριον Φρυγικὸν Μῆλον» χορὸς Βυζαντινὸς καὶ αὐτὸς με ποικιλίαν σκηνηκῶν καὶ κωμικῶν χορευτικῶν κινήσεων ἐμπνευσμένος ἀπὸ ἑνα Βυζαντινὸ παραμῦθον. Μεταξὺ ἄλλων κλασικῶν

χορῶν ἐδόθησαν καὶ Νεοελληνικαὶ σκηναὶ καὶ χοροὶ ποῦ ἐκφράζουν ὅλην τὴν λεβεντικὴν καὶ χαρὰν τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ

Ὁ νεοαφικθὴς ἐκ Λονδίνου καὶ Παρισίων Ἕλληνας καλλιτέχνης κ. Ε. Ἰωαννίδης ὠργάνωσε ἑλθεσιν τῶν ἔργων του εἰς τὸ σπουδαστήριόν του ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Πολλοὶ ὁμογενεῖς καὶ φιλέλληνες Ἀμερικανοὶ ἐπεσκέφθησαν τὸ ἀτελιὲ τοῦ κ. Ἰωαννίδου ὅπως θαυμάσωσι τὴν τέχνην του. Ἦτο πράγματι ἕνας πολυτός πινάκων σχέδια, τοπιεῖα, σπουδαί, προσωπογραφίαι ἐκτελεσμένα ὅλα με εἰλικρίνειαν, εὐχέρειαν, ἀπλότητα καὶ χλιδὴν χρωμάτων. Ἄν ἔπρεπε κανεὶς νὰ κρίνῃ γενικῶς περὶ τῶν διαφόρων ἔργων του εἶναι ὅτι ὁ κ. Ἰωαννίδης προτιμᾷ ἀκόμη νὰ μένῃ δεσμευμένος στὸ θαυμασμὸ τοῦ πρὸς τὸν Ἀκαδημαϊσμόν. Χωρὶς ὑπερβολὴν, ὁ κ. Ἰωαννίδης εἶναι ἕνας δυνατὸς προσωπογράφος.

★

Ὁ νεκρὸς Ἕλληνας καλλιτέχνης κ. Δ. Τριφύλλης ἐξέθεσε τὰ ἔργα του εἰς τὴν Swiets Gallery ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Μία προσωπογραφία «Ἡ μαρκησία Ἀμπερτίνη» ἔργον τοῦ κ. Τριφύλλου κοσμεῖ τὴν Πινακοθήκην τοῦ Καναδά.

Μετὰ τὸ ἐπικρατικὸν ρεῦμα τῆς Καλλιτεχνίας ἐν Ἀμερικῇ καὶ τὴν ἐπίδρασιν ὅλων σχεδὸν τῶν καλλιτεχνικῶν κέντρων ἀπὸ τοὺς modernists καὶ impressionists ὁ κ. Τριφύλλης ἀκολουθεῖ ἀκόμη πιστῶς τὸ Academic style.

B. ΚΑΝΕΛΛΟΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Ἐπὶ τέλους ἐλύθη καὶ ἐν ἄλυσιν ἕως τώρα ζήτημα. Τὸ Ἡμερολογιακόν. Πρὸ τριῶν δεκαετηρίδων διὰ μακρὰς μελέτης*) καὶ τῇ 1915 εἰς τὰς «Ἀθήνας» κατέδειξε τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην τοῦ προσανατολισμοῦ πρὸς τὴν ἐπιτημονικὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἡ ἀδιαφορία τοῦ Κράτους ἤτο πάντοτε κλασική. Πολλοὶ νομίζουν ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον προηγούνται ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων κατὰ 13 ἡμέρας. Τοῦναντίον, ἡμεῖς προστρέχομεν τῶν Καθολικῶν ἔχοντες περίσσευμα 13 ἡμερῶν, τὸ ὁποῖον βαθμίδον ἡῶν.

Πρῶτος ὁ Ἕλληνας ἀστρονόμος Νικηφόρος Γρηγοράς τῇ 1325 ὑπέδειξε τὴν μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο αὕτη, ἵνα μὴ παρεξηγηθῇ ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν. Τῇ 1582 ὁ Πάπας Γρηγόριος διέταξε τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ. Ἡ διαφορὰ ἀνῆρχετο τότε εἰς 10 ἡμέρας. Τὸ Γρηγοριανὸν ἐφῆρσαν ἀμέσως ἡ Ἰταλία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Πορ-

τογαλία. Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1583 τὸ παρεδέχθησαν ἡ Πρωσσία, ἡ Ἑλβετία. Τῇ 1586 ἡ Πολωνία, τῇ 1587 ἡ Οὐγγαρία. Ἡ διόρθωσις ὑπὸ τῶν ἄλλων Κρατῶν ἡργοπόρησε. Τὰ προτεσταντικὰ κράτη τῆς Γερμανίας μόλις τῇ 1700 τὸ ἀποδέχθησαν, καθὼς καὶ ἡ Δανία. Ἡ Σουηδία τὸ ἐφῆρσε βαθμιαίως μετὰ τὸ 1700 καὶ 1740 παραλείψασα τὴν ἐμβόλιμον ἡμέραν ἑνδεκα διέκτων ἐτῶν. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Βόρειος Ἀμερική τὸ παρεδέχθησαν τῇ 1752, ἡ Ἰαπωνία τῇ 1872, ἡ Κίνα τῇ 1912, ἡ Βουλγαρία τῇ 1915, ἡ Ρωσσία τῇ 1917, ἡ Σερβία καὶ ἡ Ρουμανία τῇ 1919. Τῇ 1917 ἡ Τουρκικὴ Βουλὴ ἀπέδεξε τὸ Γρηγοριανόν ὡς γνωστὸν, οἱ Μωαμεθανοὶ ἔχουν σεληνικοὺς μῆνας, μετὰ διαφορὰν ἐνὸς ἔτους ἀνὰ 36 ἔτη!

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐτήρησε ἐν τῇ ζητήματι τοῦτο συντηρητικὴν στάσιν. Ἠδιδόρησε πρὸς τὴν ἀστρονομίαν καὶ ἐξηκολούθησε ὑπολογίζουσα σφαλῆρας. Τὸ δύσκολον ἦτο ὁ κανονισμὸς τῶν ἐορτῶν, διὸ καὶ ἡ ἐγχείρησις τῶν 13 ἡμερῶν ἀνεβάλλετο.

Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε τὸ Γρηγοριανὸν δὲν εἶναι ἐντελὲς ἀκριβές. Ἐν Ἀμερικῇ δὲ προτείνεται νέα διόρ-

*) Περιοδικὸν «Φύσις», ὑπὸ τὸν τίτλον «Χρόνιον περιέσσευμα» 1891.

θωσις αὐτοῦ διὰ τῆς διαιρέσεως τοῦ ἔτους εἰς 13 μῆ-
νας ἔχοντας ἀνὰ 28 ἡμέρας.

Πρὸς διόρθωσιν τῶν ἁλλείψεων καὶ ἀνωμαλιῶν
τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἡ Ἑνωσις τῶν Ἀκαδημιῶν ὥρισε
διεθνή ἐπιτροπὴν, ἣτις συνήλθε κατὰ τὸν παρελθόντα
Μάϊον ἐν Ρώμῃ καὶ συνέταξε νέον ἡμερολόγιον δι'
ὅλον τὸν κόσμον.

Καὶ πολιτικῶς μὲν τὸ Ἡμερολόγιον εἰσήχθη εὐτυ-
χῶς ἤδη παρ' ἡμῖν. Δὲν ἀπομένουν ἤ οἱ Ἀλβανοί,
ὀπισθοδρομικοί. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἐπείγει καὶ ἡ
ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰσοχὴ τοῦ Ἡμερολογίου
πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως. Αἱ κινήται ἑορταὶ πρέπει
νὰ προσαρμοσθῶν πρὸς τὴν νέαν χρονολογίαν. Σύγ-
κλησις πρὸς τοῦτο τῆς Οἰκουμένης. Συνόδου, ὡς ὑπεστηρί-
χθη ἄλλοτε, δὲν ἀπαιτεῖται διότι δὲν πρόκειται περὶ
δογματικοῦ ζητήματος ἢ ἐκκλησιαστικοῦ κανόνος. Μο-
λονότι δὲ ἡ Ἑλλ. Ἐκκλησία εἶνε αὐτοκέφαλος, μὴ ἑξαρ-
τωμένη διοικητικῶς παρὰ τοῦ Οἰκουμένης Πατριαρχείου
ἀλλὰ μόνον πνευματικῶς, δύναται μόνη νὰ ρυθμίσῃ
τὰ τῆς διορθώσεως, ἐν τούτοις ὁρθὸν εἶνε ἀπὸ συμ-

φώνου μετὰ τῶν ἄλλων ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν, νὰ κα-
νονισθῇ ἡ μεταβολὴ τῶν ἑορτῶν. Τὰ ἄλλα Ὁρθόδοξα
Κράτη καὶ αὐτὰ πολιτικῶς μόνον ἐδέχθησαν τὸ Γρη-
γοριανὸν ἐκκλησιαστικῶς ἰσχύει τὸ Ἰουλιανόν.

Ἠγγέλθη ἤδη ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης
ὅστις ἄλλως τε διακρίνεται ὡς καινοτόμος, κείρας τὴν
κόμην ἄλλοτε καὶ περιβληθεὶς πολιτικὴν ἐνδυμασίαν,
προσεχώρησεν εἰς τὸ Γρηγοριανὸν πολιτικῶς καὶ αὐ-
τός, καὶ ὅτι σκέπτεται νὰ καλέσῃ ὅλας τὰς ὁρθοδό-
ξους ἐκκλησίας μετὰ τὸ Πάσχα νὰ ρυθμίσουν τὸ ἑορ-
τολόγιον. Πρέπει διὰ νὰ τηρηθῶν καὶ αἱ λαϊκαὶ πρὸς
ὠρισμένας χρονολογίας ἀντιλήψεις, νὰ ἀντιστοιχοῦν
αἱ ἑορταὶ πρὸς τὰς ἡμερομηνίας. Ἡ 25 Μαρτίου
λ.χ. πρὸς τὸν Εὐαγγελισμόν, ἡ Πρωτοχρονιά πρὸς τὴν
ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Βασιλείου, ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου
μὲ τὴν 23 Ἀπριλίου. Θὰ παραξενευθῇ ὁ λαὸς ἑορτά-
ζων πρῶτον τὴν Πρωτοχρονίαν καὶ κατόπιν τὰ Χρι-
στούγεννα, ἢ μὴ ἑορτάζων τὴν ἐπέτειον τῆς Ἑτανα-
στάσεως κατὰ τὴν 25 Μαρτίου.

Δ. Κ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Διωρίσθησαν μέλη τῆς Διαρκoῦς Καλλιτεχνικῆς
Ἐκθέσεως οἱ κ. κ. Μποκατσιάμπης, Βικῆτος, Παρ-
θένης, Ὁθωναῖος καὶ Ζευγώλης.

— Εἰς τὸν «Παρνασσόν» διωργάνωσεν ἔκθεσιν 68
ἔργων τοῦ ὁ ζωγράφος κ. Ἀγῆνωρ Ἀστεριάδης. Οἱ
πίνακές του ἀποτυπώνουν τὴν Ἑλλ. φύσιν καὶ ἰδίᾳ τὸ
Ἀττικὸν τοπίον, μὲ ζωηρὸν φῶς καὶ ἑκφρασιν.
Νεαρὸς τὴν ἡλικίαν, ἔχει εὖρὸν μέλλον.

— Ὁ ἐν Ρωσίᾳ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διαμείνας ζωγρά-
φος κ. Χειμῶνας ἐξέθεσε, διὰ δευτέραν φορὰν, ἔργα
του πολλῆς καλλιτεχνικῆς ἀξίας. Τὰ πλεῖστα εἶνε
ἀπόψεις τῆς ὁρεινῆς Ἀγοριάνης, τῆς Ἀττικῆς, τοῦ
Πόρου. Τὸ «πρῶτὸ εἰς τὸν λιμένα», ἡ Κοιμωμένη καὶ
τὸ Μοναστήρι τοῦ Πόρου ἦσαν ἀπὸ τὰ καλλίτερα.

— Ὁ διευθυντὴς τῆς «Στερεᾶς Ἑλλάδος» κ. Εὐ-
αγγελᾶτος συνέλεξε δι' ἐράνων 8,000 δρ. ὅπως ἀπαλ-
λοτριωθῇ καὶ περιφραχθῇ ἐν Μεσολογίῳ ὁ χώρος
ἐνθα ἔκειτο ὁ οἰκίσκος του κατὰ τὴν Ἑξοδὸν μαρτυ-
ρήσαντος Ἐπισκόπου Ρογῶν Ἰωσήφ καὶ ἀνεγερθῇ ἐπὶ
στήλης ἡ προτομή του, ἣν καὶ κατεσκευάσε ὁ γλύ-
πτῃς κ. Σῶχος.

— Νεαρὸς Κρής ζωγράφος, ὁ κ. Φειδίας ἔκαμεν
ἔκθεσιν τῶν ἔργων του ἐν Παρισίοις. Πλεῖστους πί-
νακὰς του ἠγόρασαν ἑρασιτέχναι καὶ συλλέκται, εἶχε
δὲ τὴν τιμὴν ν' ἀγορασθῇ ἐν ἑκ τῶν ἔργων του ὑπὸ
τοῦ Μουσείου τοῦ Λουξεμβούργου.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ θεατρικὴ παραγωγὴ πενιχροτάτη. Μετὰ τὴν

«Ἀπάχισιν τῶν Ἀθηνῶν», τὸ «Φιντανάκι», τὸ
«Κορίτσι τῆς γειτονιάς», ἐνεφανίσθη τὸ «Ἀλάνι»
ἀγνώστου ἕως τώρα συγγραφέως, τοῦ κ. Μαρκίδου
μὲ ἀγνωστον συνθέτην τὸν κ. Κουδούνην. Ἀναμένεται
ἡ «Ἀλάνισσα»!

— Εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ἐδόθη διὰ πρώτην
φορὰν ἀπὸ Ἑλλ. σκηνῆς ἡ κωμωδία τοῦ Μολιέρου
«Πανουργίης τοῦ Σκαπέν» κατὰ μετάφρασιν τοῦ Δ.
Βικέλα. Ἐπαίχθη πολὺ καλὰ μὲ πρωταγωνιστὴν τὸν
κ. Κοντογιάννην. Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ θιάσου ἐπαίχθη διὰ
πρώτην ἐπίσης φορὰν ἡ «Ρουσάλκα» ἡ τὸ Φίλημα
τοῦ θανάτου, τοῦ Σουρὲ μὲ ὑπόκρουσιν βιολίου. Ἡ
ἡρωὶς ὑπενθυμίζει τὴν ζωὴν τῆς διασήμευ Γερμανί-
δος αἰοιδοῦ Ντέβριετ.

— Νέον ἔργον τοῦ Γερμανοῦ Λάουφς, τοῦ ὁποίου τὰ
ἔργα παίζονται εἰς τὰ μεγαλεύτερα θέατρα τοῦ Βερο-
λίνου, ἡ Κόρη τοῦ Τιμοθέου, φάρσα, ἐπαίχθη ἀπὸ τὸν
θίασον Κοτοπούλη.

— Ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς Δραματικῆς σχολῆς
τοῦ Ἑλλ. Ὁδείου ἐγένοντο ἐβδομαδιαῖαι ἐπιδείξεις
11 μέχρι τοῦδε. Πρωταγωνιστεῖ ἡ δ. Μεταξά. Πολὺ
καλὰ ἐπαίχθη ἡ «Κόρη τοῦ Ἰερφθά» καὶ ἡ «Κουκου-
βάγια» τοῦ Δημητράκουτοῦλου, ἐκ δὲ τῶν κωμωδιῶν ἡ
κωμωδία τοῦ Μπράκο «Ὁ κύριος, ἡ κυρία καὶ ὁ Κύ-
ριος» καὶ τὰ «Ζωῦφια τῆς νυκτός» τοῦ Ν. Χ. Δέον ἐν
τούτοις νὰ παρατηρηθῇ ὅτι τὰ ἔργα αὐτὰ εἶναι κα-
τάλληλα διὰ θέατρον, ἀλλ' ὅχι διὰ μαθητὰς σχολῆς καὶ
ἀκροατήριον οἶον ἐνός Ὁδείου. Ἡ τοῦλάχιστον νὰ
περικόπτονται μερικαὶ ἐλευθεριάζουσαι φράσεις.

— Τὸ Βασιλικὸν θέατρον τὸ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως
Γεωργίου Α'. κληροδοτηθὲν εἰς τὸν βασιλόπαιδα Νι-